

[Valdemar Thomsen.]

ligvis, fordi Grundlovens Fædre har tillagt det afgørende Betydning. Efterhaanden er det imidlertid gaaet saadan, at betydende Love inddrager en eller to Mand fra hvert af de store Partier i Administrationen. Vi ser, hvordan offentlige Hverv og privat Forretning rodes sammen. Det har vel nok naaet sit foreløbige Højdepunkt i Eksportudvalget. Om tilsvarende Forhold har nu afdøde Statsminister Neergaard engang sagt:

„Tror man virkelig, at nogen stor Forretningsmand under saadanne Omstændigheder besidder den Trolddomsgave, at han kan se bort fra egne Interesser, naar han skal disponere eller give Raad?“

Storeksportørerne i Eksportudvalget har i hvert Fald ikke denne Trolddomsgave. Dette Sammenrod af offentlig og privat Forretning bør hurtigst muligt bringes til endeligt Ophør. Det er aldeles ikke Mændene, der paa forskellig Maade gennem Bengnaveri og Bierhvervsbjergsommelighed udnytte deres personlige Muligheder, vi vil til Livs, ingenlunde. Den menneskelige Svaghed er stor, og det maa der naturligvis tages Hensyn til; nej, det, vi vil bekæmpe, er et System, der indeholder den Slags Fristelser, og som undergraver den nuværende Styreform. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme ind paa, hvordan der syndes mod Regelen om at holde Administration og Domsmagt adskilt, det vil der nok senere blive rig Lejlighed til; men det skulde staa klart for enhver, at jo mere den offentlige Administration griber ind i økonomiske Anliggender, jo mere Betydning har den rene Linie, og jo mere Betydning har ogsaa Retten og Friheden til parlamentarisk Kontrol, den Ret, som stik imod Grundlovens Bestemmelser er krænkede, ogsaa i de sidste Rigsdagssamlinger. Selv om det ærede Medlem Hr. Steen nu siger, at det naturligvis maa være Oppositionens baade Ret og Pligt at kritisere og kontrolere, ja, saa finder jeg det alligevel paa Tide, at Regering og Rigsdag, medens Kommissionen snakker, besinder sig paa at respektere den Grundlov, vi har.

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem anvendte i sin Tale det Udtryk, at Landmændene var blevet snydt og narret. Disse Udtryk er for stærke, og jeg maa paatale dem.

Hans Hansen (Rørby): Jeg mindes ikke i de Aar, jeg har haft den Ære at være Medlem af dette høje Ting, at have over-

været en Finanslovdebat, der har været saa tam i sit Forløb som den, vi i Øjeblikket er inde i, det gælder i lige Grad Regeringspartierne og de store Oppositionspartiets Ordførere, at de er desorienterede over for den nye Tilstand: at Regeringen har faaet Flertal i Landstinget og dermed fri Bane og fuldt Ansvar. Det eneste, der er kommet klart frem under Forhandlingen, er Udsigten til, at Socialdemokratiet og Det konservative Folkeparti kan samles i et Krav om en Ungdomsarbejdslejr efter bedste nazistiske Mønster, og saa dette, at det ærede Medlem Hr. Duborg i en Tale, som jeg synes meget forstandigt, har paaapeget, at et fortsat Samarbejde mellem Det konservative Folkeparti og Partiet Venstre betyder en Svækkelse af Venstre og i tilsvarende Grad en Styrkelse af Det konservative Folkeparti. Jeg underkender ingenlunde Betydningen af disse to næsten eneste nye Synspunkter, det betyder nemlig, hvad jeg allerede berørte i mit første Indlæg, at der efter Forandringen i det politiske Styrkeforhold i Rigsdagen, efter at Landstingsvalget har vist en Forskydning, snart vil danne sig nye Skæringspunkter i dansk Politik, og det har allerede nu vist sig. Socialdemokratiet og de Konservative har allerede i mange Aar staaet hinanden meget nær i deres økonomiske Politik. Socialdemokratiets økonomiske Program kræver Indførelse af den statssocialistiske Monopolisering af Produktionen, og de Konservatives økonomiske Program kræver en privat Monopolisering af Produktionen ad Toldbeskyttelsens og den aktive Handelspolitik's Vej, og det er jo ogsaa omtrent det, vi har i Øjeblikket: en statsreguleret Produktion gennem Valutacentralen.

Alt det kan jo være Hip som Hap, Forskellen er i hvert Fald ikke større, end at de to Synspunkter rimeligvis let lader sig samarbejde. Her er et bredt Fællesgrundlag for et antiliberalt politisk Samarbejde. Saa synes jeg ogsaa, at de kommer sammen, som hører sammen, og saa kan der endelig komme Mening i dansk Partipolitik. Til den ene Side en antiliberal socialdemokratisk-konservativ Fløj med L. S.-Bevægelsen og Kommunisterne som mere eller mindre velsete Støttepartier og paa den anden Side den liberale venstre-radikale Fløj med Retsforbundet som Saltet, som Opstrækker.

Med Regeringspartierne Erobring af Landstinget vil der sikkert ske to betydningsfulde Ting. For det første kan Regeringen ikke længere bruge Landstinget som